

DE STER VAN NEDERLAND

1 MEI 1935

No. 9

40e JAARGANG

De Geest van den Korf

Hebt Geloof,
Zoekt Kennis,
Waakt over Gezondheid,
Eert het Vrouwzijn,
Verstaat Schoonheid,
Kent Werk,
Bemint Waarheid,
Proeft de Zoetheid van Dienst,
Voelt Vreugde.

GROETEN AAN DE BIJENKORFMEISJES

Mag ik U allen mijn groeten overbrengen en U zeggen, dat ik ook van het Bijenkorfwerk houd. Ik hoop, dat U er iederen dag van Uw leven naar zult leven. Het is mij in het leven een bron van groote vreugde en kracht geweest en ik hoop, dat een elk van U ditzelfde geluk zal mogen smaken. Het is in het bereik van een ieder, indien men slechts wil. Ik houd van U allen en wil U gaarne den raad geven, hard te werken, teneinde onze Bijenkorfweek schitterend te doen slagen.

Hermana F. Lyon,
Cons.raadvrouwe der Vrouwen-
organisaties in de Ned. Zending.

20 JAREN BIJENKORFWERK HEEFT BETERE VROUWEN AAN DE WERELD GEGEVEN

De Bijenkorfmeisjes vieren feest!

Geen betere tijd kan daarvoor gekozen worden dan deze vol-schone Lentetijd. Alles in de natuur jubelt mede. We hebben ons allen met de Paasdagen er van kunnen overtuigen, hoe bos en veld als in feestdos zijn uitgerust. Heerlijk jong groen, bloemen in alle tinten en daar tussen, heen en weer vliegende, de ranke bijen en de prachtige dikke hommels. Ook voor hen is het feest. De lange donkere wintertijd, die zij binnen de korf hebben doorgebracht, is ten einde. Zij strekken hun vleugels weer uit in de zon, zoeken de geurende bloemen en vliegen onvermoeid van de eene naar de andere om zwaar beladen met hun buit weer thuis te komen en trots hun schatten in de daarvoor toebereide cellen te bergen. Feest, overall feest! Een natuurfeest, een Goddelijk feest, want aan den Schepper van dit alles danken wij deze heerlijke zielverkwikkende bevindingen.

Onze meisjes-bijen blijven niet achter bij haar symbolische zusters. Ook zij wensen in deze tijd te jubelen en honing te garen en zij hebben daar reden toe.

Over een groot deel van de wereld zijn zij in geest vereenigd en wensen dank te brengen en vreugde te tonen voor het feit, dat 20 jaar geleden een keur van vrouwen door Goddelijke leiding werd geïnspireerd tot oprichting van het Bijenkorfwerk.

Wat een schat van geestelijke waarde ligt opgesloten in de „Geest van de Korf”. Ieder meisje, dat getracht heeft, daarnaar te leven, kan getuigen, dat dit geleid heeft tot het hogere Vrouwzijn.

Het doel van deze organisatie is: „het ontvouwen van een lieflijk meisje-zijn overeenkomstig de idealen van de Heiligen der Laatste Dagen”.

Wat zijn de idealen van een ware Heilige der Laatste Dagen? Wij weten het: deze idealen rijken hoog, hemelhoog en „Reinheid, Eerlijkheid en Dienstbaarheid”, zijn de woorden, welke we

ontwaren aan het gezichtseinder van deze idealen. Het Bijenkorfwerk kan ons helpen om deze idealen werkelijkheid te maken.

Zoals bijen toebrenge tot haar woning,
Gehoorzaam en in doelbewusten dienst
Zo treed ik in 's Levens Korf
Om mijn deel te doen.

Hoe mooi klinken deze woorden. O, mochten alle meisjes overtuigd zijn van het belangrijke deel dat zij in 's Levens Korf te volbrengen hebben; alle ouders gevoelen, dat deze organisatie een hulpe voor hen is om hun meisjes het hoge doel van het leven te doen begrijpen en haar te helpen, de waardevolle tijd die haar gegeven is, zo nuttig mogelijk te besteden.

Geen meisje, dat het Bijenkorfwerk met hart en ziel heeft toebehoord, zal deel uitmaken van hen, die op de zijpaden van het leven verdwalen. Laten we niet trachten op hen te wijzen, die blijkbaar wel in 's werelds netten verstrikt zijn, maar erkennen dat helaas velen onder valse vlag varen en dat anderen, niettegenstaande hun schijnbare afdwaling, juist door datgene wat zij eens hebben geleerd, onder de invloed van de „Geest van de Korf” ter rechter tijd behouden zullen worden.

Mogen ook alle Leidsters doordrongen zijn van de taak, welke zij op zich genomen hebben, deze niet voelende als te zwaar, maar als een heilige roeping om een schutsvrouwe te zijn voor de meisjes, welke haar zijn toevertrouwd. Weest haar een voorbeeld in eerbied en achting voor een ieder waaraan we dat verschuldigd zijn, een voorbeeld in gedrag, taal en plichtsbetrachting, kortom, streeft er naar een ware koningin van de zwerm te zijn, vol liefde de taak vervullende.

Dan zullen er meer en meer betere vrouwen aan de wereld gegeven worden, waardoor wij medewerken aan een betere maatschappij en een hogerstaand mensdom.

Dat is ons deel doen in 's Levens Korf en de hoge bestemming der vrouw.

Dan vieren we waarlijk feest en brengen door de juiste toepassing van het Bijenkorfwerk de grootste hulde aan hen, die dit voor ons hebben toebereid.

Deze mijlpaal moet voor ons allen zijn een nieuw begin van een betere toekomst en een grotere waardering van het ons geschonkene.

Alle Bijenmeisjes zijn hoop ik druk bezig met de toebereidselen voor de grote feestweek, die naar ik vertrouwd zal getuigen van de echte vreugde, zoals in de „Geest van de Korf” bedoeld is.

Leg 't Fundament van 't Bijenwerk
In hechte, vaste grond;
Werk in het veld van Godsdienst zo
Dat het God's lof verkondt.
Gaar volop honing voor 't Tehuis

Dan brengt ge rijke zegen,
 Zorg voor gezondheid, dan geniet
 Ge sport en spel terdegen.
 Beoefen Kunst, gij komt daardoor
 Op 't hoger pad van 't leven,
 En de natuur zal u daarbij
 Het allerschoonste geven.
 Wees stipt, zodat in 't Zakenveld
 Gij flink wordt en ervaren,
 In Openbare Dienst, sta pal,
 Zo zult gij rein bewaren,
 Uw lieflijk meisje-zijn, en dan
 Mint men u allerwegen,
 Dan weet ge, dat het Bijenwerk
 U was tot grote zegen.

Bijenkorfmeisjes uit alle deelen der Zending, vereenigd op den velddag van een der eerste gehouden O.O.V-conferenties te Rotterdam.

In onze Zending is het Bijenkorfwerk nog geen 20 jaren bekend ; wij zijn hier 8 jaar geleden mede begonnen en we hopen, dat wanneer het 10 jaar in ons land zal zijn, we dan in aantal verdriedubbeld zijn. Wij moeten vooruit, door ons voorbeeld en werk propaganda maken, zodat ieder meisje zal verlangen lid van deze wonderbare organisatie te zijn. Houdt uw kleuren hoog, Bijtjes ; draagt uw uniformen met trots.

Wij allen weten, dat dit een deel van God's werk is en wenschen ons deel te doen. Ik hoop dat God's Geest in die mate mag inwerken in de dochteren van Zion, dat we eens waardig bevonden mogen worden, een plaats in te nemen onder de vrouwen, waarop God met welgevallen zal neerzien.

Ik houd van de bijen. Ik erken de macht van de ongeziene Geest van de Korf, welke de bij voortdrijft.

Ik wil in overeenstemming met die Geest arbeiden.

Tine C. Hartman—Spaans.

HONING VAN DE VERSCHILLENDE ZWERMEN

Enkele maanden geleden was de president der Rotterdamsche gemeente langen tijd ziek. De Bijenkorfmeisjes gingen te zamen naar zijn woning toen hij weer aan de beterende hand was en zongen zijn lievelingsliederen voor hem. Toen President en Zuster Lyon's tweelingen geboren waren, zond deze zelfde groep meisjes een schattige fruitmand.

De Bijenkorfmeisjes te Amsterdam hoorden enkelen tijd geleden van een zekere zuster, die acht kinderen had en door ernstige ziekte eenige weken naar het ziekenhuis moest. De meisjes gingen onder toezicht van de Z.H.V. eens per week naar die familie toe en deden daar al het verstellwerk en u kunt er zeker van zijn, dat ze het netjes deden. Deze zelfde zwerm voerde op 11 Februari een aardige kleine operette op „Repelsteeltje”. Dit is voor een groep jonge meisjes zeker iets bijzonders. Alles was tot in de puntjes verzorgd. De zang was schitterend en de kleurschakeering van tooneel en costuums alleraardigst. Het is de eerste maal in deze zending, dat de Bijenkorfmeisjes getracht hebben, een operette op te voeren; toch stemden allen, die ze gezien hebben, er in toe, dat deze groote onderneming werkelijk allerliefst werd uitgevoerd. Tusschen de bedrijven verkochten de meisjes handwerkjes, die zij zelf hadden gemaakt.

Verleden jaar Juli, toen de gladiolen uitkwamen, gaf de Gladiolenzwerm te Utrecht een programma voor de gemeente, ter eere van hun zwermnaam. Overal in de geheele zaal waren vazen vol mooie gladiolen te bewonderen. De meisjes hadden kleine cakes gemaakt en verkochten die te zamen met zelfgemaakte bessensap en citroenlimonade. Met deze werkzaamheden vulden ze tegelijkertijd cellen.

WAT ZEGGEN ONZE BIJENMEISJES VAN HET BIJENKORFWERK?

Paulien v. d. Hazel uit de Utrechtsche Gladiolenzwerm zegt: „Ik neem als voorbeeld de gewone bij en als mij de moed begint te zinken, dan denk ik: houd de bij des velds oók op met het vergaren van honing? Neen, want dan sterft zij van honger. Ze ziet de andere bijtjes werken en voedsel in overvloed krijgen en in haar naijver zal ze hetzelfde doen. — Het B.K.-werk heeft me dan ook geleerd, dat ik te allen tijde nederig moet wezen, want hoogmoed valt. Ik moet het eigen ik wegcijferen en steeds anderen helpen. En als zware moeilijkheden en beproevingen komen, dan kunnen wij God steeds om bijstand vragen en om kracht en sterkte, zoodat wij de verleidingen kunnen weerstaan.”

Corrie Pijl uit de Amsterdamsche Korenzwerm beantwoordt de vraag: „Waarom ik een Bijenkorfmeisje ben”, als volgt: „Omdat mijn grootste streven is, lichamelijke en geestelijke ontwikkeling. Wanneer ik den Geest van den Korf ten volste naleef, dan zal ik deze ontwikkeling ontvangen.”

„Het gestadige werken, om vooruitgang te maken,” — aldus Toos Brouwers uit de Rotterdamsche Roedi-zwerm, — „was iets, dat mij trok. Iedere cel toch, die je vult, al is deze nog zoo gemakkelijk, is een stap verder op den weg naar volmaking. In het bijzonder heb ik ook altijd een zwak gehad voor geuniformde groepen. Dit vond ik in het B.K.-werk: geen verschil van kleeding, van rang of stand, van armen of rijken, maar allen één gezamenlijk streven, om betere vrouwen in de maatschappij te worden.”

Bijenhoudster W. Reijs van de Rotterdamsche Movoly-zwerm betoogt: „Een goede B.K.-zwerm is een sieraad der Kerk en een steun voor anderen. De Geest van den Korf leert ons, dat we zonder studeeren nooit kennis kunnen vergaren en dat kennis ons rijker maakt. Wij moeten het Vrouwzijn in onszelf waardeeren, willen wij door anderen gewaardeerd worden.

Een aanmoediging van deze Bijenhoudster tot haar medewerksters mogen we den lezers zeker niet onthouden. „Wanneer men in moeilijkheden verkeert, is een Bijenkorf een groot voorbeeld voor een Bijenhoudster, want nimmer wordt een korf door haar, die aan het hoofd staat, verlaten; nimmer in moeilijkheden, doch wel in grooten voorspoed, wanneer het noodig blijkt. Mogen we dat beseffen, want het is een plicht, die wij met onze roeping op ons genomen hebben”.

Ko Martinus van de Overmaassche zwerm vertelt haar onder- vinding in het B.K.-werk. Zij zegt: „Drie jaar heb ik met vreugde en ijver gearbeid in het Bijenkorfwerk, jaren van geestelijke ont- wikkeling liggen achter mij. Mijn lichaam en geest leerde ik ver- beteren door het mooie cellenwerk. Het Woord van Wijsheid leerde ik leven. Van nature driftig, leerde ik mijzelf beheerschen. Had ik tijden, dat ik geen vergaderingen wilde bijwonen of minder aangename ondervindingen, die mij van het goede pad zouden willen trekken, dan hield het Bijenkorfwerk, de Geest van den Korf, mij staande. Ook gaf het werk mij een betere kijk op het leven. Het groote, schoone leven! Het is immers, wat wij er zelf van willen maken?”

WAT HET B.K.-WERK VOOR MIJ GEDAAN HEEFT

Anderhalf jaar werk ik in het B.K.-werk; nog een even lange tijd ligt voor mij en toch mag ik reeds zeggen dat het B.K.-werk veel voor mij gedaan heeft. Hoemeer ik over de levensproblemen nadenk, des te beter doorproef ik den geest van het B.K.-werk, zijn streven om ons op te voeden tot ideale dochteren Zions,

niet op een saai, droge manier, maar frisch, origineel en vooral eerlijk. Mijn handboek is een waardevol bezit voor mij geworden; dankbaar ben ik voor de schoone lessen, daarin vervat. Ze vertellen mij wat onze God van een jong meisje verlangt; ze doen mij de wereld zien zooals ze is: vol zonden en onoprechtheid en ze vertellen mij dat goed doen en zonden haten niet saai of onflink staat, maar moeilijk is en daarom zoo weinig betracht wordt. Het leerde mij het zoete van dienstbetoon, mijzelf te beheerschen en steeds er aan te denken dat ik een persoon moet zijn vol mogelijkheden, wanneer ik er maar naar streef. Ik gevoel mij door dit alles met de hulp van God sterk om mijn proeftijd als een gewillige volgeling van mijn Heiland en Verlosser door te gaan. Het B.K.-werk leerde mij het schoone van het Vrouwzijn, de vervolmaking welke wij tot nut van de menschheid en glorie van onszelf hierin bereiken kunnen. De gezondslessen en -cellen deden mij inzien, dat mijn lichaam iets moois en kostbaars is, hetwelk ik voor verwoesting moet vrijwaren, en dat niet in de eerste plaats voor *mijn eigen belang*, doch in het belang van *m'n toekomstige kinderen*. Het garen van honing, het vullen der cellen, in samenwerking met de andere meisjes van den zwerm brengt een band van liefde en eensgezindheid. Een band, welke zoo noodig is en zoo veredelend werkt op ons karakter.

Als lid van de Kerk van Christus, wensch ik uit het diepst van mijn ziel te leven, zooals een oprechte Laterdaagsche Heilige betaamt. Hiervoor is echter zeer zeker een goede ruggesteun noodig, want de idealen der Kerk reiken ver en de weg tot het doel is lang en oneffen. Daarom grijp ik elke gelegenheid tot schoone gedachtenverrijking aan. Voor ons jonge meisjes is het B.K.-werk *de* groote gelegenheid. Het biedt ons zooveel, dat wij vele jaren van ernstige studie noodig hebben om het geheele plan te leeren begrijpen. 't Is een ware voorbereiding voor de moeilijkheden van het leven op deze aarde. De fijne raadgevingen door vrouwen, welke ons meisjes begrijpen, gegeven, vertellen mij, hoe ik mezelf rein kan bewaren, zoodat de Geest van de Korf bij mij kan verblijven en mij in alle waarheid leiden. Twintig jaar bestaat het B.K.-werk! Begonnen in Utah is het thans zelfs doorgedrongen tot het kleine dorp in Holland waar ik woon en mijn honing van kennis ver- gaar. Hoe dankbaar ben ik voor mijn groot voorrecht, een B.K.-meisje te zijn. Het heeft mij dat gebracht, waarnaar mijn ziel uitging, n.l. Geloof in het Leven, in Liefde, in Vreugde en in Behulpzamen arbeid. Maar bovenal in een liefhebbend Vader in den Hemel, Die mij elken dag helpt. Moge onze Vader het B.K.-werk zegenen en voorthelpen tot voorspoed en geluk van dit en het toekomstig geslacht!

Sonleva (Jansje Copier),

Gladiolenzwerm Utrechtsche gemeente.

Gladiolenzwerm te Utrecht

VAN WAAR KWAM ONS BIJENKORFWERK ?

Sinds een aantal jaren gevoelden de zusters der J.V.O.O.V. de noodzakelijkheid van het een of ander soort groepswerk voor de jonge meisjes van 14, 15 en 16 jaar. In Amerika waren de Kampvuurmeisjes en in Engeland de Meisjes-Padvinders. In enkele wijken in Utah waren de meisjes georganiseerd in Kampvuurgroepen en groepen van Meisjes-Padvinders, en daarom stelden de zusters van het Algemeen Hoofdbestuur een uitgebreid onderzoek in naar het werk van deze twee schitterende organisaties. Doch het scheen niet raadzaam, om zich bij een der twee aan te sluiten, omdat ten eerste hun contributie voor onze meisjes te hoog was, terwijl ten tweede het Algemeen Hoofdbestuur geen toezicht op de meisjes zou kunnen uitoefenen, en ten derde en dit was wel de voornaamste reden, ontbrak in beide organisaties de godsdienstige zijde, terwijl zooals deze zusters terecht voelden, ieder Laterdaagsch meisje die noodig heeft.

Dr. Gulick, die toen President der Kampvuurmeisjes in Amerika was, schreef haar toen en raadde den zusters aan, het Kampvuur-idee omtrent beloningen en onderscheidingen te gebruiken, doch haar werk te organiseren in de lijn, welke meer voorzag in de behoeften van onze Laterdaagsche meisjes. Toen begonnen onze zusters na gebed en overweging het Bijenkorfwerk te organiseren, en gebruikten daarbij Maeterlink's inspireerend verslag „*Het leven der Bijen*” als voorbeeld. De zusters, die dit werk organiseerden, zeggen, dat de ideeën en het symboliek door inspiratie tot haar kwamen. Zij, die in deze organisatie hebben gewerkt, getuigen, dat het werkelijk door geïnspireerde vrouwen moet zijn opgericht.

„Menige afgrond waarvoor een pessimist radeloos bleef staan, is overbrugd door een optimist”.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en week in Mei

HOOFDSTUK X

De verzoeken van Christus

(Vervolg)

Behalve de uitdaging om te zondigen, door zich moedwillig aan gevaar bloot te stellen, zoodat des Vaders liefde door een wonderlijke verlossing zou kunnen worden getoond, of wanneer zulks werd geweigerd, door des Vaders tusschenkomst te doen aantonen, dat Hij Zijn plaats als de Geliefde Zoon in twijfel trok, schulde er tevens een beroep op de menschelijke zijde van Christus' natuur, en wel de gedachte op de roem, welke een verbazingwekkende daad, als het nedervallen vanaf de duizelingwekkende hoogte der tempelkanteelen en het ongedeerd neerkomen, zekerlijk met zich zouden brengen.

Wij kunnen ons niet aan de gedachte onttrekken, ofschoon wij niet gerechtigd zijn te zeggen, dat dit ook slechts een oogenblik in des Heilands gedachten was opgekomen, dat het gehoorgeven aan Satan's raad, mits natuurlijk het resultaat zoodanig bewees te zijn, als hij het voorgaf, beteekende, dat dit de algemeene erkenning van Jezus als een Wezen, hooger dan alle stervelingen, tot gevolg had gehad. Het zou inderdaad een teeken en een wonder zijn geweest, waarvan de vermaardheid zich als een loopend vuurtje zou hebben verspreid: en het geheele Jodendom zou vol verrukking over en belangstelling voor den Christus zijn geweest.

De duidelijk in 't oog loopende drogreden van Satan's aanhaling der schriften was geen soortgelijk antwoord waard; zijn leering verdiende logica noch eenig bewijs; zijn verkeerde toepassing van het geschreven woord werd door nauw daarmee samenhangende schriftuurplaatsen teniet gedaan; de regelen van den psalmist werden onderstreept door de goedkeuring van den profeet van den exodus, waarin hij Israël gebod, dat zij den Heere niet mochten uitdagen noch verzoeken, om wonderen voor hen te verrichten. Satan verzocht Jezus, om den Vader te verzoeken. Het is een even godlasterlijke inmenging in de rechten der Godheid om grenzen te bepalen of berekeningen te maken van tijd of plaats, waarop de goddelijke macht zich zal openbaren, als om te trachten,

zich die macht toe te eigenen. God alleen moet beslissen, wanneer en hoe Zijn wonderen zullen worden gewrocht. Nogmaals werden Satan's doeleinden gedwarsboomd en behaalde Christus de overwinning.

Bij de derde verzoeking onthield de duivel zich van een verder beroep op Jezus, om Zijn eigen macht of die van den Vader op de proef te stellen. Nadat het tweemaal geheel was verijdeld, gaf de verzoeker dit plan op; en alle verborgen doeleinden ter zijde leggend, kwam hij met het definitieve voorstel. Vanaf den top van een hoogen berg overzag Jezus het land met al zijn weelderige steden en velden, wijn- en boomgaarden, kudden en herders, en in een visioen zag Hij de koninkrijken der wereld en had Hij de rijkdom, de pracht, de aardsche heerlijkheid van dit alles voor oogen. Toen zeide de Satan tot Hem: „Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden”. Aldus beschreef Mattheus het; het meer uitgebreide vers van Lukas luidt: „En de duivel zeide tot Hem: Ik zal U al deze macht, en de heerlijkheid der koninkrijken geven: want zij is mij overgegeven, en ik geef ze, wien ik ook wil; Indien gij dan mij zult aanbidden, zoo zal het alles Uwe zijn.” We behoeven ons niet te bepalen bij gissingen, of, wanneer Christus hem hulde had bewezen, Satan zijn belofte had kunnen volbrengen; het is zeker, dat Christus het had kunnen bereiken, en Zichzelf de rijkdom en heerlijkheid had kunnen vergaderen, indien Hij dat had gewild, en Hij zou daarbij in Zijn Messiaansche zending zijn gefaald. Dit feit wist Satan zeer goed. Vele menschen hebben zichzelf aan den duivel verkocht voor een koninkrijk en voor minder, ja, zelfs voor een paar armzalige penningen.

De onbeschaamdheid van zijn aanbod was op zichzelf duivelsch. Christus, de Schepper van hemel en aarde, hoewel toen in een vleeschelijken tabernakel, zal zich Zijn voorbestaan wellicht niet hebben herinnerd, noch het aandeel, dat Hij in de groote raadsvergadering der Goden had, terwijl Satan, een onbelichaamde geest — hij de ontferde, de opstandige en verworpen zoon — het Wezen, door hetwelk de wereld geschapen was, trachtte te verzoeken, door Hem een gedeelte te beloven van hetgeen geheel en al van Hem was, toch wel een herinnering van die vroegere gebeurtenissen zal hebben gehad en die inderdaad nog heeft. In dat verre verleden, nog voor de schepping der wereld, werd Satan, toen Lucifer, een zoon van den morgen, verworpen, en de Eerstgeboren Zoon werd gekozen. Nu de Verkorene als gevolg van Zijn sterfelijkheid aan beproevingen onderhevig was, dacht Satan het goddelijk plan te verhinderen, door den Zoon van God aan hem onderworpen te maken. Hij, die door Michael en zijn scharen was overwonnen en als een verslagen opstandeling werd uitgeworpen, vroeg den belichaamden Jehova, hem te aanbidden.

„Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, Satan! want er staat geschreven: Den Heere, uwen God, zult gij aanbidden en Hem

alleen dienen. Toen liet de duivel van Hem af; en zie, de engelen zijn toegekomen en dienden Hem".¹⁾

Men behoeft niet te veronderstellen, dat Christus' zegevierend voortkomen vanuit de donkere wolken der drie genoemde verzoekingën Hem van verdere aanvallen van Satan vrijstelde, of Hem tegen latere beproevingen van geloof, vertrouwen en lijdzaamheid verzekerde. Lukas besluit zijn verslag omtrent de verzoekingën na het veertig dagen vasten als volgt: „En als de duivel alle verzoekingën voleindigd had, week hij van Hem voor een tijd." ²⁾

Deze overwinning op den duivel en zijn listen, deze triomf over de verlangens van het vleesch, de kwellende twijfelingen der gedachten, het ingegeven verlangen naar roem en stoffelijke rijkdom, waren een groot, doch geen uiteindelijk succes in den strijd tusschen Jezus, den belichaamden God en Satan, den gevallen engel des lichts. Dat Christus gedurende den tijd van Zijn samenzijn met de apostelen aan verzoeking onderhevig was, werd door Hem uitdrukkelijk bevestigd.³⁾ Dat Zijn verzoekingën zich zelfs uitstrekten tot aan de smart in Gethsemané, zal blijken, wanneer we met deze studie vorderen. Het is aan ons allen noch aan Jezus gegeven, voor den geheelen verderen tijd slechts éénmaal den vijand te ontmoeten en in één enkele ontmoeting te vechten en te overwinnen. De strijd tusschen den onsterfelijken geest en het vleesch, tusschen het nageslacht van God aan den eenen, de wereld en den duivel aan den anderen kant, duurt het geheele leven door.

Weinig voorvallen in het evangelisch verslag van Jezus van Nazareth hebben meer discussie, fantastischer theorieën en dorren beschouwingen doen verrijzen, dan de verzoekingën. Al dergelijke vermoedens en gissingen kunnen we gevoegelijk voorbijzien. Voor iederen geloover in de heilige schriften is het daarin gegeven verslag van de verzoekingën voldoende duidelijk om de hoofdfacten buiten alle twijfel te laten; voor den ongeloovige beteekenen Christus noch zijn overwinning iets. Wat zal het ons baten, te overpeinzen, of Satan in zichtbaren vorm aan Jezus is verschenen of slechts als een ongeziene geest daar was; of hij met hoorbare stem sprak of in het brein van zijn slachtoffer de gedachten deed opkomen, welke later in geschreven zinnen werden uitgedrukt; of de drie verzoekingën elkander onmiddellijk opvolgden dan wel met langere tusschenpozen werden gedaan? Wij kunnen veilig alle sagen- of gelijkenis-theorieën in het schriftuurlijke verslag verwerpen en het verslag, zooals het er staat, aanvaarden en met dezelfde zekerheid kunnen wij bevestigen, dat de verzoekingën echt waren, en dat de beproevingen, waaraan onze Heere was blootgesteld, een daadwerkelijke en beslissende toetssteen vormden. Indien men

¹⁾ Matth. 4:10, 11; vergelijk Exodus 20:3; Deut. 6:13; 10:20; Jozua 24:14; 1 Sam. 7:3.

²⁾ Luk. 4:13.

³⁾ Luk. 22:28.

anders gelooft, moet men de schriften slechts als verdictsel beschouwen.

Een vraag, welke in dit verband wel aandacht verdient, is die omtrent de zondigheid of onzondigheid van Christus — de vraag, of Hij in staat was, te zondigen. Indien er geen mogelijkheid had bestaan, dat Hij aan de verleidingen van Satan had toegegeven, dan zou er geen ware toetssteen in de verzoeken zijn geweest, geen waarlijke overwinning in het gevolg ervan. Onze Heer was ofschoon zondig (dat is in staat om te zondigen. Vert.) zonder zonde. Hij had de macht, de bekwaamheid tot zondigen indien Hij dat gewild had. Indien Hij van de macht tot zondigen was beroofd, dan zou Hem Zijn vrije wil ontnomen zijn; en het was om den wil des menschen te beschermen en te verzekeren, dat Hij Zichzelf als een verlossend offer had aangeboden, eer de wereld was.

Het is geen ontkenning van Zijn vrijen wil tot kiezen tusschen goed en kwaad, wanneer men zegt, dat Hij niet kan zondigen, omdat Hij de belichaming van gerechtigheid was. Een door en door waarheidlievend mensch kan niet willens en wetens liegen; niettemin is zijn verzekering tegen valsheid geen uitwendige dwang, doch een innerlijke drang als gevolg van het veredelende gezelschap van den geest der waarheid. Een waarlijk eerlijk mensch zal zijns naasten goederen nemen noch begeeren; er kan inderdaad worden gezegd, dat Hij niet kan stelen; toch is Hij tot stelen in staat indien Hij dat verkiest. Zijn eerlijkheid is een wapenrusting tegen verzoeking; doch de maliënkolder, de helm, borstplaat en de scheenplaten zijn slechts uitwendige bedekking; de man binnenin kan, wanneer men hem bereikt, kwetsbaar zijn.

Doch waarom door te blijven redeneeren, waardoor men slechts tot één conclusie komt, wanneer des Heeren eigen woorden en andere schriftuurplaatsen het feit bevestigen? Kort voor Zijn verraad zeide Hij, toen Hij de Twaalven tot nederigheid vermaande: „En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijne verzoeken.”¹⁾

Hoewel we hier geen uitsluitende verwijzing vinden naar de verzoeken, onmiddellijk na Zijn doop, is het toch duidelijk, dat Hij verzoeken heeft doorstaan, en stilzwijgend hebben deze Zijn geheelen bedieningstijd door geduurd. De schrijver van den brief aan de Hebreëen leerde nadrukkelijk, dat Christus zondig was, omdat Hij „in alle dingen” verzocht werd, gelijk de rest der menschheid. Overweegt de ondubbelzinnige verklaring: „Dewijl wij dan eenen grooten Hoogepriester hebben, die door de hemelen doorgegaan is, namelijk Jezus, den Zoon van God, zoo laat ons deze belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen Hoogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde”.²⁾ En verder: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden”.³⁾

¹⁾ Lukas 22:28. — ²⁾ Heb. 4:14-15. — ³⁾ Heb. 5:8.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
 door **President Wilford Woodruff**
 (Vervolg)
HOOFDSTUK VIII.

Ik bracht het eerste gedeelte van Januari 1836 (daar het weer zeer koud was) door ten huize van A. O. Smoot, in Kentucky, en bestudeerde Kirkham's Engelse Grammatica. Daarna zette ik mijn reizen en prediken in Kentucky en Tennessee voort en doopte allen, die mijn getuigenis wilden geloven.

Op 26 Februari hielden we ten huize van broeder Lewis Clapp (vader van B. L. Clapp) een conferentie. Er waren honderd drie leden in die zending aanwezig. Ik verordeneerde A. O. Smoot en Benjamin Boyston tot ouderling en Daniel Thomas en Benjamin L. Clapp tot priesters. Eveneens verordeneerde ik een leraar en twee diakenen.

Na de conferentie nam ik de broeders Smoot en Clapp mede om te prediken. De eerste bleef tot 21 April voortdurend bij me; toen hadden we het voorrecht om ouderling David W. Patten te ontmoeten, die direct van Kirtland was gekomen en tot een der Twaalf Apostelen verordeneerd was.

Het was een blijde ontmoeting. Hij gaf ons een verslag van de begiftigingen te Kirtland, de glorieuze ontvangen zegeningen, de bediening van engelen, de organisatie van de Twaalf Apostelen en Zeventigers, en hij zeide mij, dat ik was aangesteld als lid van het tweede quorum der Zeventigers. Dit alles was voor mij zeer verheugend nieuws en vervulde mijn hart met vreugde.

Op 27 Mei sloot ouderling Warren Parrish, die rechtstreeks van Kirtland kwam, zich bij ons aan. We brachten te zamen een gelukkige tijd door. Op de 28e hielden we een conferentie ten huize van broeder Seth Utley, waar alle leden der Kerk in het Zuiden bij tegenwoordig waren. Ik werd op 31 Mei onder de handen van David W. Patten en Warren Parrish tot lid van het tweede quorum der Zeventigers verordeneerd. Aan het einde van de conferentie gingen we voor een poosje uiteen. Ouderlingen Patten en Parrish werkten in Tennessee, broeder Smoot en ik in Kentucky. Op 9 Juni kwamen we allen in de Damon Creek gemeente bijeen, waar broeder Patten twee personen doopte. Een ervan was vader Henry Thomas, die nog onder Generaal Washington soldaat was geweest; hij was de vader van Daniel en Henry Thomas.

Er werd op aandringen van een priester tegen D. W. Patten, W. Parrish en mijzelf een bevel tot inhechtenisneming uitgevaardigd. We werden beschuldigd van het grote „misdrijf” om te getuigen, dat Christus in deze bedeling zou komen en dat wij den genen, die wij doopten, den Heiligen Geest beloofden. Broeder Patten en Parrish werden 19 Juni gevangen genomen. Daar ik in een andere staat was, ontsnapte ik aan de inhechtenisneming.

Ze werden op 22 Juni verhoord, en bepleitten hun eigen zaak. Hoewel er personen getuigden, dat zij den Heiligen Geest ontvingen, nadat zij waren gedoopt, werden de broeders veroordeeld; doch ze werden ten laatste ontslagen door de onkosten van de rechtszitting van het gepeupel te betalen.

Er was wel iets eigenaardigs bij het verhoor door zo'n gepeupel-gerechthof, hetwelk tot de tanden gewapend was. Wanneer het verhoor was afgenomen, mocht er niet meer dan één spreken. Warren Parrish had slechts een paar woorden gezegd en ze wilden David Patten niets laten zeggen. Doch toen hij de onrechtvaardigheid van de rechtbank gevoelde en met de macht Gods vervuld was, stond hij op en hield een pleidooi van ongeveer twintig minuten, en boeide hen allen, terwijl hij hun vertelde van hun goddeloosheden en de gruwelen, waaraan zij schuldig waren en eveneens van de vloek van God, welke hen wachtte, indien zij zich schuldig maakten aan het gevangennemen van twee weerlooze, onschuldige mannen, omdat zij het Evangelie van Christus verkondigden.

Toen hij met zijn rede klaar was, zeide de rechter: „U moet wel met geheime wapenen gewapend zijn, anders zoudt U niet op zo'n vreesloze wijze tegen de gewapende rechtbank spreken”.

Broeder Patten antwoordde: „Ik heb wapens, waarvan gij niets afweet, en ze zijn me door God gegeven, want Hij geeft me alle macht, die ik heb”.

De rechter wilde schijnbaar op een of andere grond van hen afkomen, en bood hun aan, te worden vrijgelaten, wanneer hun vrienden de kosten wilden betalen, hetgeen de broederen vrijwillig aanboden te doen.

Toen de twee werden vrijgelaten, stegen ze te paard en reden naar het huis van Seth Utley; doch zodra ze weg waren, schaamden de rechters zich, dat zij ze zo gemakkelijk hadden vrijgelaten en het gepeupel sprong op hun paard om hen naar Utley te volgen. Een der Heiligen, die dit had gezien, ging het gepeupel vooruit, om de broeders te waarschuwen, zodat ze tijd hadden, om in de dichtbijzijnde bossen te verdwijnen.

Ze reisden 5 K.M. verder naar broeder Albert Petty en gingen naar bed. De nacht was donker en ze gingen slapen.

Maar broeder Patten werd in een droom gewaarschuwd, dat zij moesten opstaan, omdat het gepeupel spoedig bij hen zou zijn. Zij stonden beiden op, zadelden hun paarden en reden naar de naastbijzijnde staat.

Het huis, dat zij hadden verlaten, werd spoedig omsingeld door het gepeupel, doch de broeders waren door de genade van God ontsnapt.

Ik werd uitgenoodigd, om in een Baptistisch vergaderlokaal een vergadering te houden en wel op 27 Juni. Bij mijn aankomst vond ik daar een groot aantal mensen, doch toen ik de vergadering wilde doen aanvangen, gebood dominee Browning, dat de

bijeenkomst moest worden afgelast. Ik zeide tot het volk, dat ik 16 K.M. had gereisd om het evangelie aan hen te verkondigen en gewillig was, op een wagen te staan, een stapel hout, een heining of welke plaats ze me ook zouden aanwijzen, om dat voorrecht te kunnen te baat nemen.

Een man zeide, dat hij de eigenaar was van de heining en het land voor het vergaderlokaal en we mochten die gebruiken, want hij geloofde niet, dat het „Mormonisme” iemand kwaad zou doen.

Daarom stak de gehele menigte de weg over, brak de heining af en maakte daar zitplaatsen van en ik predikte anderhalf uur tot hen. Aan het einde legde Mr. Randolph Alexander getuigenis af omtrent de waarheid van hetgeen gezegd was. Hij nodigde me bij hem thuis uit, kocht een Boek van Mormon en werd gedoopt en ik organiseerde een gemeente in die plaats.

Op 18 Juli kwamen Broeder A. O. Smoot en ik aan bij een veerboot over de Tennessee-rivier en daar de veerman niet thuis was, gaf de vrouw ons toestemming, de boot te gebruiken. Wij leidden onze paarden aan boord en namen de spanen, om naar de overzijde te roeien. Broeder Smoot had nooit te voren een roeispaan in zijn handen gehad en ik had ook in een paar jaar niet meer geroeid, zodat we het er slecht afbrachten. Spoedig brak hij een spaan en ik liet de andere overboord vallen, zodat we nog een gebroken spaan over hadden, om mee naar de overkant te komen. Het had weinig gescheeld, of we waren door een stoomboot overvaren. We kwamen bijna een kilometer ten zuiden van de landingsplaats aan, bonden de boot vast, sprongen op de oever en gingen met blaren in de handen verder, blij, dat we er nog zó waren afgekomen.

Op Zondag, 31 Juli predikte A. O. Smoot en ik ten huize van Mr. David Crider te Weakly County, Tennessee. Na de vergadering werd Mr. Crider gedoopt. Het gepeupel kwam te zamen en dreigde ons en vergiftigde onze paarden, zodat de ene, waarop ik reed en die van Samuel West was, enkele dagen daarna stierf. Dit paard had me duizenden K.M. verderop gebracht in mijn predikingswerk.

Ik zette mijn reis met broeder Smoot, Patten en Parrish in Tennessee voort en we doopten allen, die ons getuigenis wilden aannemen.

Op de tweede dag van September hielden we een algemene conferentie in de Damon Creek-gemeente. Ouderling Thomas B. Marsh, president der Twaalf Apostelen, presideerde. Alle gemeenten in Tennessee en Kentucky waren tegenwoordig.

Broeder Randolph Alexander, Benjamin L. Clapp en Johnson F. Lane werden tot ouderling verordineerd en Lindsay Bradey werd in het Lagere Priesterschap opgenomen.

Ik hielp President Marsh in het bijebrengen van vijftienhonderd dollar van de broeders in het zuiden, teneinde land voor de Kerk in Missouri aan te kopen. De broeders gaven me vijftig dollar,

die ik naar President Marsh zond, om mij voor 176,000 M² of 176 M² in te schrijven. Ouderling Smoot en ik werden vanuit de Zuidelijke zending ontslagen en kregen toestemming, om naar Kirtland terug te gaan.

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Overleden

DAMBRUINE. — Op 21 Maart 1935 is te Rotterdam overleden Zuster Johanna Maria Dambruine, geb. van Leeuwen, weduwe van Pieter Dambruine. Zij werd 29 Januari 1867 te Zevenbergen (N.B.) geboren en op 28 October 1923 door Oud. Roelof Steenblik te Rotterdam gedoopt. De teraardebestelling vond plaats op 25 Maart j.l. op de Algemeene Begraafplaats Crooswijk.

LEEFLANG. — Op 18 April 1935 overleed te Rotterdam Broeder Johan Frederik Nicolaas Leeftang. Hij werd 6 Maart 1897 te Schiedam geboren en door Oud. G. v. d. Waard te Rotterdam gedoopt op 25 Februari 1928.

Broeder Leeftang was gemeente-secretaris der Rotterdamsche vertakking en heeft zijn ambt met nauwgezetheid en toewijding steeds getrouw vervuld. Op Maandag 22 April j.l. werd hij vanuit de kapel op de Algemeene Begraafplaats te Crooswijk begraven. Een zeer groot aantal broeders en zusters der Kerk, alsmede bloedverwanten en leden der verschillende comité's, waarvan hij lid was, waren bij deze plechtigheid aanwezig en gaven blijk van de hooge achting, welke Ouderling Leeftang genoot, beide in de Kerk en in zijn betrekkingen buiten de Kerk.

Op Zondagavond 28 April 1935 werd voor hem in de Rotterdamsche zaal een rouwdienst gehouden.

GRONINGSCHES CONFERENTIE

De vergaderingen der Groningsche Conferentie, te houden op 4 en 5 Mei a.s. zijn als volgt samengesteld:

Zaterdagavond 8 uur: openbare vergadering.

Zondag 10 uur v.m., en 3 en 7 uur n.m.: openbare vergaderingen.

Komt allen en maakt door uw aanwezigheid deze dagen tot een geestelijk feest!

INHOUD

De Geest van den Korf	137	van het Bijenkorfwerk?	141
Groeten aan de Bijenkorfmeisjes	138	Wat het B.K.-werk voor mij gedaan heeft	142
20 jaren Bijenkortwerk heeft betere vrouwen aan de wereld gegeven	138	Vanwaar kwam ons Bijenkorfwerk?	144
Honing van de verschillende zwermen	141	Jezus de Christus	145
Wat zeggen onze Bijenmeisjes		Voor jonge ogen	149
		Zendingsnieuws	152
		De Groningsche Conferentie	152

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.) — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615